

Kolöga rotfast tand...
som trädet i grund och stenig mark.
-Trolltand...
Gammal, klok, urbergets vän...
vriden som martall på vindpinad häll.

Skyr solen om dagen, flyr människors...

Ett brakande då bräcker Kolögas sömn.
-Vadan detta skrän? som en törn i min ställ,
vem är den niding som gäckar min sömn?

Skyr solen om dagen, flyr människors...

I blint raseri med dunder och brak,
banar sig Kolöga fram...
med ett vredesvrål mot murar av sten,
som krossas i hans hand...

River och sliter, tuggar och biter
dammet yr i hans vildsinta dans...
folk och få flyr snabbt sin väg,
bort från trollets brakande kaos...

Klocka av guld mot himlen for,
krossandes tornet på vägen ner.
-slut på skränet och det fördömda brölet.
den tar jag hem, där kokar snart ölet...